

Eén van de kanonnen van de Duitsers in de nabijheid van het Palace Hotel en Hippodroom Wellington.

Omer Vilain over de tijd van toen

Van kuuroord tot oorlogsstad

80 jaar geleden was Oostende een drukke seizoensstad die wereldberoemd was om haar baden, haar hippodroom, haar kursaal, haar vele mooie hotels en pensions. Tot plots, een jaar later, één revolverschot in Sarajevo een wereldbrand ontketende die zou uitgroeien tot een gruwelijke wereldoorlog: Wereldoorlog I.

In amper vier jaar tijd, zonder dat er in de straten van Oostende gevochten werd, kon men in 1919 zien hoe het oorlogsgeweld ook onze stad had aangetast. Verwoeste gebouwen alom, veroorzaakt door beschietingen vanuit zee en door luchtbombardementen. Om de "kroon" op het werk te zetten, hadden de Duitsers van

Oostende op veel plaatsen een soort belegerde stad gemaakt, die op vele plaatsen kon worden aangevallen. Op de zeedijk en in de duinen van Oostende werden kanonnen gezet en werden schuilplaatsen ingericht.

In de Tweede Wereldoorlog zou dit nog erger worden. Reusachtige verdedigingswerken werden langs de zeedijk, op het strand en in de duinen uitgevoerd. Ook de binnenstad moest eraan geloven. Her en der verschenen er bunkers van diverse groottes.

Nu stemt het ons droevig als we de beelden uit het ex-Joegoslavië zien, waar Europese volkeren elkaar uitmoorden alsof ze een sportwedstrijd spelen.

In de Eerste Wereldoorlog speelden zich hier gelijkaardige taferelen af.

De Oostendse batterijen

Van de verschillende kustbatterijen was in Oostende een drietal batterijen erg bekend: de batterij **Tirpitz**, gelegerd aan de Leffingestraat (toen nog doorlopend over de Elisabethlaan). In de volksmond noemde men deze batterij *de batterij van Hamilton*, gezien de onmiddellijke nabijheid van de Hamiltonhoeve. De tweede bekende batterij was die van **Hindenburg**, gelegen nabij het Fort Napoleon en de derde was gelegen nabij het Palace Hotel.

In de eerste jaren na de oor-

log waren deze batterijen echter nog niet verdwenen, nochtans hadden de Duitsers, bij hun aftocht in 1919, wel het grootste deel van de kanonnenlopen laten springen.

Bij het weer op gang komen van het toerisme aan onze kust, in de twintiger jaren, werden tientallen prentkaarten over de Oostendse batterijen gepubliceerd. Die kaarten werden vooral door Engelse toeristen gekocht.

Komt er ook eens zo'n tijd voor Kroatië, Montenegro en Servië? Of zal men doen of er daar nooit een oorlog is geweest, zoals na de Spaanse Burgeroorlog van 1936.

Omer Vilain